

Chtěli jsme být rodina.

Pěstounství nám dalo možnost.

Myšlenka na pěstounství zrála u manželů Šimůnkových zhruba čtyři měsíce. Již od začátku jejich vztahu uvažovali nejen o vlastních dětech, ale také o přijetí dítěte, které by to opravdu potřebovalo. Veronika a Jan si nakonec pořídili dvě děti a později, když bylo Terezce sedm a Míšovi čtyři, přijali do pěstounské péče také Lucinku.

Oba manželé šli do pěstounské péče s myšlenkou dítěte co nejlépe vychovat pro život, aby tak bylo co nejsamostatnější. Od počátku měli toleranci k jakémukoliv zdravotnímu postižení u dítěte. To byla pro ně priorita – pomoci takovému dítěti, které „nikdo nechce“.

Lucinku přijímali do svojí rodiny, aniž by znali přesnou diagnózu ohledně jejího zdravotního stavu. „Věděli jsme, že něco není v pořádku, ale ani odborníci to v tom věku ne-

dokázali přesně popsat. Lula, jak jí říkáme, byla a je velmi droboučká, je „ušatá“, špatně přibývala na váze. Museli jsme s ní denně několikrát cvičit. Doktorů měli podezření na nějakou metabolickou vadu, počítali jsme s mentálním postižením,“ říká paní Veronika. Teprve v loňském roce byl holčičce diagnostikován fetální alkoholový syndrom, a to těžká forma tohoto onemocnění. „Je dobře, že konečně víme, co to je. Nevylekalo nás to, to ne,“ dodává.

„U pěstounství je třeba vědět, proč to dělám a jestli to zvládnu,“ říkají oba pěstouni jedním dechem. Jan ještě dodává „Samozřejmě to rodinu také hodně omezí. Radikálně se spoustu věcí změní, některé se nedají dělat jako dřív. Ale zase nás to spojuje, jsme si blízcí a to jsme chtěli – být rodina.“

Obě děti, jak Tereza, tak Míša, mají k Lucince velmi laskavý přístup, prožívají ovšem i běžné sourozenecké šarvátky. Příbuzní a blízcí lidé však na Lulu reagovali zpočátku rozpačitě. „Asi nevěděli, jak s ní mluvit a jak se k ní chovat, dnes už je to mnohem lepší,“ komentuje Jan. „I my jsme se zpočátku cítili tak trochu mimo, trochu někde jinde. Teď už to vůbec neřešíme,“ doplňuje svého muže Veronika.

V rodině je nyní také už tři měsíce asistenční pes, na kterého všichni volají „Haroušku“. Vycvičený labrador podává Lulu věci, které jí upadnou na zem. Lula mu naprosto důvěřuje, mazlí se s ním, je to pro ni velký pomocník a kamarád.

Pěstounskou péči oba manželé považují za dobře nastavenou, mají, co pro holčičku potřebují. Nemají rádi diskuse pěstounů na téma, zda se to vyplatí nebo nevyplatí. Pro ně je to součást života. „Děláme to proto, že to dělat chceme,“ říkají s přesvědčením manželé Šimůnkovi.

